ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **VEMEX s.r.o.**, se sídlem Evropská 2591/33e, Praha, zast. JUDr. Janem Procházkou, LL.M., advokátem se sídlem Pobřežní 648/1a, Praha, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2025, č. j. 62 Af 13/2024-198,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2025, č. j. 62 Af 13/2024-198, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku, kterým Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zrušil jednak odvolací rozhodnutí stěžovatele ze dne 23. 1. 2024, č. j. 69774/23/7600-40133-051278, vydané v přezkumném řízení ve věci výše úroku z neoprávněného jednání správce daně, a dále též jemu předcházející rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 4. 2023, č. j. 13570/23/5100-41456-710158, a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2019, č. j. 22425/19/4300-12715-050553, přiznal Specializovaný finanční úřad žalobkyni úrok ve výši 30 957 392 Kč z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) – a to konkrétně z důvodu neoprávněného vymáhání DPH za zdaňovací období prosinec 2014 a leden až květen 2015 na základě zajišťovacích příkazů ze dne 30. 10. 2015. Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9463/20/5100-41454-711974 (dále též „rozhodnutí o úroku“) zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo prvostupňové rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu. Řízení

o žalobě proti tomuto rozhodnutí je vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 17 Af 19/2020; toto soudní řízení je aktuálně přerušeno kvůli podnětu Odvolacího finančního ředitelství k přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí o úroku, kterému stěžovatel vyhověl.

[3] Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2022, č. j. 45433/22/7700-30132-109459, stěžovatel nařídil přezkoumání rozhodnutí o úroku z důvodu změny judikaturního výkladu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 3 Afs 155/2019-40, podle něhož § 254 odst. 2 daňového řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020) upravuje nikoli jen (zvláštní) daňovou sazbu ve dvojnásobné výši oproti „standardní" sazbě, ale stanoví též úrokové období. Proti rozhodnutí o nařízení přezkoumání podala žalobkyně odvolání, které Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 15. 11. 2022, č. j. MF-26601/2022/3902-4, zamítlo a potvrdilo napadené rozhodnutí stěžovatele. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně žalobu nepodala.

[4] Odvolací finanční ředitelství tedy provedlo přezkumné řízení, v němž vydalo podle § 123 odst. 5 daňového řádu výše uvedené rozhodnutí ze dne 17. 4. 2023, jímž změnilo rozhodnutí o úroku tím způsobem, že snížilo celkovou výši přiznaného úroku na 16 702 223 Kč, když dvojnásobnou úrokovou sazbu aplikovalo ve světle shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu na kratší období (správce daně vedení exekučního řízení zastavil, jakmile žalobkyně vymáhanou částku DPH uhradila, a následně měl tedy žalobkyni náležet úrok pouze poloviční). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž stěžovatel rozhodl už zmíněným rozhodnutím ze dne 23. 1. 2024, kterým napadené rozhodnutí změnil – a to tak, že opravil chybu v čísle jednacím rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu a doplnil výrok o údaj o splatnosti rozdílu mezi přiznanými úroky ve výši 14 255 169 Kč; věcně tak stěžovatel rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství vydané v přezkumném řízení potvrdil.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Proti odvolacímu rozhodnutí stěžovatele podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud shledal důvodnou a napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, které mu předcházelo, zrušil podle § 78 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."), a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[6] Jedinou otázkou, kterou se krajský soud zabýval, bylo splnění podmínek pro nařízení přezkumného řízení podle § 121 daňového řádu. Dospěl přitom k závěru, že podmínky splněny nebyly. Důvodem pro nařízení přezkumného řízení byla změna judikatury Nejvyššího správního soudu po právní moci rozhodnutí o úroku, přičemž se jednalo o změnu v neprospěch žalobkyně. S odkazem na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu dospěl krajský soud k závěru, že nový právní výklad by mohl být přijat pouze tehdy, pokud by se jednalo o vlastní předmět probíhajícího řízení. V tomto případě ve věci existovalo pravomocné rozhodnutí (rozhodnutí o úroku), a tedy řízení před daňovými orgány neprobíhalo. Nový výklad právních předpisů nezakládá rozpor předchozích rozhodnutí s právními předpisy, a tudíž nemůže být důvodem k zahájení přezkumného řízení. Žalobu k Městskému soudu v Praze nelze považovat za úkon, který „otevřel" řízení o úroku před daňovými orgány. Zbylou částí žaloby (věcnými námitkami

proti rozhodnutí stěžovatele, jež souvisely s výší úrokové sazby, resp. dobou úročení) se krajský soud nezabýval, jelikož zrušil rozhodnutí stěžovatele a rovněž Odvolacího finančního ředitelství s tím, že přezkumné řízení nemělo být vůbec vedeno. Podle krajského soudu nařídil stěžovatel přezkumné řízení v rozporu s § 121 daňového řádu, a proto je nezákonné i žalobou napadené rozhodnutí, které bylo v rámci tohoto přezkumného řízení vydáno; k tomu odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2025-141 (pozn. zdejšího soudu: správně se zjevně jedná o rozsudek pod č. j. 5 As 203/2015-141).

3. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[7] Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost z důvodu nesprávného právního posouzení krajským soudem a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel nejprve uvedl, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení. Proti samotnému nařízení přezkumu se sice žalobkyně odvolala, proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva financí však žalobu nepodala. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že proti rozhodnutí o nařízení přezkumu žaloba přípustná je. V navazujícím (řetězícím) aktu, kterým rozhodnutí v přezkumném řízení je, pak již není možné napadat otázky, které bylo možné napadnout před soudem již dříve.

[9] Dále se stěžovatel vymezil proti závěrům krajského soudu ohledně podmínek, za nichž je možné považovat řízení za probíhající („otevřené“), včetně toho, že nemohl nařídit přezkum na základě změny judikatury v neprospěch žalobkyně.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve namítla, že argumentace stěžovatele ohledně toho, že žalobkyně měla podat žalobu ve věci nařízení přezkumu, je procesně opožděná. Tuto argumentaci měla uplatnit již v reakci na odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v přezkumném řízení (tj. v žalobou napadeném rozhodnutí), nikoliv až v kasační stížnosti. Zároveň poukázala na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 9. 2015, č. j. 22 Af 29/2013-40, podle něhož se rozhodnutím o nařízení přezkumu pouze upravuje vedení řízení, a tudíž proti němu není žaloba přípustná. Zároveň žalobkyně uvedla, že stěžovatel při nařízení přezkumu podrobně nehodnotil konkrétní skutkové okolnosti případu, ale pouze provedl předběžné posouzení věci, na základě kterého přezkum nařídil. Žalobkyně proto setrvala na tom, že zákonnost nařízení přezkumu měl posuzovat krajský soud na základě žaloby v projednávané věci.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná jeho pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Krajský soud založil svou argumentaci výlučně na tom, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro nařízení přezkumného řízení podle § 121 odst. 1 daňového řádu. Nejvyšší správní soud však má za to, že takové posouzení krajskému soudu v této fázi již nenáleželo.

[14] Rozhodnutí o nařízení přezkumu (respektive rozhodnutí o odvolání proti tomuto nařízení) je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Tento závěr vychází z dlouhodobé judikatury Nejvyššího správního soudu, který jej vyslovil prvně v rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 1 Afs 21/2006-52. Přestože se jednalo o výklad k § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jedná se o závěr přenositelný též do současné právní úpravy ve smyslu § 121 daňového řádu. To vyplývá z navazující rozhodovací praxe zdejšího soudu; srov. blíže např. rozsudek ze dne 18. 6. 2010, č. j. 2 Afs 7/2010-84, či rozsudek ze dne 6. 4. 2017, č. j. 9 Afs 257/2016-62, v němž mj. NSS konstatoval: „*Jestliže tedy instančně vyšší správce daně nařídí přezkum rozhodnutí o stanovení daně, a to rozhodnutím, v němž se závazně vyslovuje o protiprávnosti rozhodnutí původního, nebo o podstatných vadách řízení, jež mu předcházely, zasahuje tím do právní sféry daňového subjektu. Tento zásah je o to důraznější, že prolamuje právní moc původního rozhodnutí, tj. ve smyslu § 123 odst. 4 daňového řádu má rozhodnutí o nařízení přezkumu odkladné účinky vůči rozhodnutí přezkoumávanému; v důsledku toho nastává v právní sféře daňového subjektu nejistota ohledně výše jeho daňové povinnosti* “ (bod [27]).

[15] Nic na tom nemění ani žalobkyní odkazované usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 29/2013-40, podle kterého se jedná pouze o rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení, a tudíž proti němu není žaloba přípustná. Tento názor zůstal v rozhodovací praxi správních soudů osamocen, když byl následován pouze usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2016, č. j. 62 Af 106/2014-119, které však bylo zrušeno již výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 257/2016-62. Lze tak jednoznačně uzavřít, že rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí podle § 121 odst. 1 daňového řádu je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a tudíž je proti němu přípustná žaloba.

[16] Žalobkyně ovšem této možnosti nevyužila. Proti rozhodnutí o nařízení přezkumu sice podala odvolání, po jeho zamítnutí však příslušnou přípustnou správní žalobu už nepodala. Tím krajskému soudu znemožnila posuzování naplnění podmínek pro nařízení přezkumu v projednávané věci. Jak totiž Nejvyšší správní soud výslovně uvedl v odůvodnění rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 8 Afs 9/2015-61, bod [39]: „*Je-li přitom proti rozhodnutí o povolení či nařízení přezkoumání přípustná žaloba podle § 65 s. ř. s., nemůže se soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o výsledku přezkoumání zabývat podmínkami pro nařízení přezkoumání (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 7/2010-84).*“ Tentýž závěr potvrdil NSS rovněž v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Afs 215/2017-40, ve kterém konstatoval: „*Pokud zde existovalo rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., proti němuž byla přípustná příslušná žaloba, nelze její nepodání nahradit tím, že proti následnému rozhodnutí, které z tohoto předchozího rozhodnutí vychází, bude podána žaloba, která bude suplovat předchozí žalobu.*“ Z toho vyplývá, že podmínky pro nařízení přezkumu již v této fázi krajský soud hodnotit nemohl.

[17] Nutno znovu zdůraznit, že rozhodnutí o nařízení přezkumu je samostatně přezkoumatelné a přezkumné rozhodnutí by bez něj nemohlo existovat. Jedná se tudíž o tzv.

řetězící správní akty. Pro ty v obecné rovině platí, že v navazujícím řetězícím aktu nelze napadat ty otázky, které bylo možno podrobit přezkumu v žalobě proti aktu předcházejícímu – zde proti rozhodnutí o nařízení přezkumu (srov. shodně KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 609, z něhož v obdobné věci týkající se přezkumného rozhodnutí navazujícího na rozhodnutí o nařízení přezkumu rozhodnutí vydaného dle § 124 daňového řádu, tj. v řízení směřujícím k uspokojení navrhovatele ve správním soudnictví, vycházel NSS v rozsudku ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Afs 60/2021-43). Opačný závěr by vedl k popření smyslu možnosti bránit se proti rozhodnutí o nařízení přezkumu před správními soudy.

[18] Tomu ostatně odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu vztahující se k procesní situaci před závěrem přijatým v rozsudku NSS č. j. 1 Afs 21/2006-52 (tj. před konstatováním, že rozhodnutí o nařízení přezkumu je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 130/2004-70, č. 1473/2008 Sb. NSS, mj. uvedl, že pro posouzení rozsahu, v jakém bude přezkoumáváno konečné rozhodnutí vydané v rámci daňového řízení, je nezbytné zohlednit skutečnost, zda daňový subjekt podal proti rozhodnutí správce daně, vůči kterému byl v omezeném rozsahu povolen přezkum dle § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, správní žalobu. I když musela být jeho žaloba odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (jednalo se o výklad učiněný před přijetím právních závěrů rozsudku NSS č. j. 1 Afs 21/2006-52), měla tato procesní aktivita daňového subjektu za následek jeho možnost namítat v žalobě proti konečnému rozhodnutí veškeré námitky proti daňovému řízení jako celku. V opačném případě by docházelo k možnosti duplicitního přezkumu rozhodnutí o přezkumu, jelikož by účastníci řízení měli možnost rozporovat před správními soudy splnění podmínek pro nařízení přezkumu jak žalobou proti samotnému rozhodnutí o nařízení přezkumu, tak i v rámci soudního přezkumu rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení. Krajský soud se tak podle Nejvyššího správního soudu otázkou splnění podmínek pro nařízení přezkumu zabývat nemohl.

[19] Jedná se o stejnou logiku, kterou ostatně Nejvyšší správní soud uplatnil i u otázky přípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků (resp. neustanovení zástupce). Rozšířený senát NSS zde dovodil následující – jelikož je proti neosvobození od soudního poplatku přípustný opravný prostředek (kasační stížnost), těžištěm přezkumu námitek směřujících proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků musí být řízení o kasační stížnosti napadající toto usnesení. Pokud účastník řízení žádající o osvobození od soudních poplatků této možnosti nevyužil, nemůže důvody, pro které měl být osvobozen, uplatňovat v následné kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 5. 2021, č. j. Ars 3/2019-43, č. 4209/2021 Sb. NSS). Přestože v současné době se již výše uvedený postup neuplatní z důvodu novelizace soudního řádu správního provedené s účinností od 1. 1. 2026 zákonem č. 314/2025 Sb., podle něhož je kasační stížnosti proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků nepřípustná [srov. § 104 odst. 3 písm. d) s. ř. s.], logika závěrů rozšířeného senátu zůstává zachovaná. Analogicky ji tak lze vztáhnout i na případ žalobkyně.

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v kasační stížnosti nemožnost posouzení splnění podmínek pro nařízení přezkumu uplatnit mohl. Nejde o případ, kdy by došlo ke zrušení rozhodnutí správního (daňového) orgánu

pro nepřezkoumatelnost, a ten by se až v rámci kasační stížnosti pokoušel zhojit tuto vadu řízení. To opravdu není možné, jak Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58: „*Nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozborem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění.*“ Skutečnost, že stěžovatel v žalobou napadeném odvolacím rozhodnutí – namísto prostého odkazu na nemožnost zkoumání podmínek nařízení přezkumu – věcně vypořádal námitky žalobkyně, na věci nic nemění. Přípustnost žaloby proti rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení (a s ní spojená nutnost tuto žalobu uplatnit pro posouzení jeho zákonnosti) plyne ze soudních rozhodnutí vyhlášených dlouho před nařízením přezkumu v projednávané věci.

[21] Pokud žalobkyně tímto způsobem vytyčeným dostupnou a předvídatelnou judikaturou nepostupovala, a tedy samostatnou žalobu proti rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí o úroku nepodala, jde to k její tíži; viz obecně platnou právní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, která vyžaduje od účastníka řízení pečlivou úvahu nad tím, v jakém rozsahu a jakým způsobem bude aktivně usilovat o ochranu svého práva, potažmo právní sféry – zde zasažené nejistotou ohledně výše přiznaného úroku pramenící z prolomení právní moci původního rozhodnutí, respektive obligatorního odkladného účinku dle § 123 odst. 4 daňového řádu, jak případně poukázal Nejvyšší správní soud ve shora citovaném odůvodnění rozsudku č. j. 9 Afs 257/2016-62 (k odkazu na zmíněnou zásadu analogicky srov. usnesení ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 1221/18, kterým Ústavní soud odmítl ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 215/2017-40).

[22] Lze tedy uzavřít, že nepodání žaloby proti rozhodnutí ve věci nařízení přezkumu podle § 121 daňového řádu nelze posléze dohánět v žalobě proti navazujícímu rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení a soud v řízení o této žalobě nemůže zkoumat splnění podmínek pro nařízení přezkumu. Nic na tom nemění ani odkaz krajského soudu na rozsudek č. j. 5 As 203/2015-141, v němž se NSS nezabýval zákonností rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení podle § 123 odst. 5 daňového řádu, které je předmětem nyní posuzované věci, nýbrž zákonností rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; nejde tu o kvalitativně stejný problém, což je dáno rozdílnou právní úpravou, včetně toho, že se zahájením přezkumného řízení není spojen obligatorní odkladný účinek; k tomu srov. v podrobnostech odůvodnění rozsudku NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 As 293/2016-51, zejména bod [10], dle něhož případný zásah do práv by v určitých případech mohlo vyvolat až rozhodnutí o pozastavení vykonatelnosti či jiných právních účinků přezkoumávaného rozhodnutí. Jednoduše vyjádřeno – nejde o srovnatelné situace, nehledě na to, že z odůvodnění krajským soudem odkazovaného rozsudku NSS č. j. 5 As 203/2015-141, jednoznačně plyne, že v daném případě byla žaloba ve věci zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu odmítnuta. To znamená, že žalobkyni v dané věci byl odepřen přístup k soudu, což je ovšem významně jiná situace oproti žalobkyni v nyní souzené věci; v ní žalobkyni přístup k soudu odepřen nebyl, naopak je zřejmé, že možnost přístupu k soudu měla, avšak nevyužila ji. Jestliže žalobkyně závěry rozhodnutí o nařízení přezkumu samostatnou žalobou nenapadla, ač mohla, nelze tyto závěry zpochybňovat v navazujícím řízení o žalobě proti rozhodnutí

vydanému v přezkumném řízení a ani krajský soud nemohl podmínky pro nařízení přezkoumání hodnotit, jak bylo vysvětleno výše ve shodě s relevantní judikaturou.

[23] S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nemohl hodnotit podmínky pro nařízení přezkumu, nezabýval se již další argumentací stěžovatele směřující k tomu, že tyto podmínky naplněny byly (tzn., že se v dané věci jednalo o probíhající či „otevřené“ řízení o úroku, u něhož bylo možno nařídit přezkum kvůli změně v judikatuře v neprospěch žalobkyně).

5. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), který lze ve stručnosti shrnout takto: krajský soud nemohl zkoumat splnění podmínek pro nařízení přezkumu. Úkolem krajského soudu v dalším řízení tak bude posoudit zbývající žalobní argumentaci z hlediska zákonnosti rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za vhodné upozornit na věc postoupenou rozšířenému senátu NSS usnesením ze dne 23. 7. 2025, č. j. 9 Afs 123/2023-66, ve které se bude rozšířený senát zabývat otázkou určení splatnosti doměřené daně v dodatečných platebních výměrech, jež by mohla být právně významná i v nyní posuzované věci (splatnost daně je důležitá pro dobu úročení potažmo výpočet úroku).

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. května 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu